

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 321/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Jánom Spišákom, advokátom, Idanská 17, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 75Ek/2098/2020 z 2. augusta 2024 a uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16CoEk/10/2024 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny a práv podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecných súdov uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (napadnuté rozhodnutia sú uzneseniami, nie rozsudkami, ako ich sťažovateľka nesprávne označuje v ústavnej sťažnosti, pozn.). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada, aby ústavný súd rozhodol, že okresný súd a krajský súd sú povinné spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia na účet jej právneho zástupcu. Sťažovateľka zároveň ústavnému súdu navrhuje, aby v súlade s § 130 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu.

II.

Skutkové východiská

2. V úvode ústavný súd uvádza, že sťažovateľka napadnuté rozhodnutia k ústavnej sťažnosti nepriložila. S predmetnými rozhodnutiami sa však ústavný súd oboznámil v rámci elektronického súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 75Ek/2098/2020, ktorý mu bol sprístupnený v rámci konania ústavného súdu vedeného pod sp. zn. III. ÚS 550/2024 (konanie vedené na základe ústavnej sťažnosti manžela sťažovateľky podanej v rámci toho istého exekučného konania).

3. Na okresnom súde je pod sp. zn. 75Ek/2098/2020 vedené exekučné konanie o vymożenie pohľadávky 1 000 000 eur s príslušenstvom. Exekučným titulom je notárska zápisnica sp. zn. N 6/2010, Nz 1114/2010, NCRIs 1133/2010 z 15. januára 2010 (ďalej aj „notárska zápisnica“ alebo „exekučný titul“). Ako povinný v exekučnom konaní vystupuje manžel sťažovateľky, ktorý sa v konaní bránil návrhom na zastavenie exekúcie. Jeho návrh na zastavenie exekúcie bol okresným súdom uznesením z 15. decembra 2021 zamietnutý. Sťažnosť manžela sťažovateľky proti uzneseniu z 15. decembra 2021 bola uznesením okresného súdu z 18. decembra 2023 zamietnutá.

4. Okresný súd napadnutým uznesením z 2. augusta 2024 zamietol v celom rozsahu návrh sťažovateľky na vylúčenie špecifikovaných nehnuteľností z exekúcie. Konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala existenciu žiadneho jej práva, ktoré by bránilo vykonaniu exekúcie postihnutím dotknutých nehnuteľností. Čo sa týka nehnuteľností v k. ú. Čaňa a Veľká Ida, sťažovateľka síce tvrdila, že nehnuteľnosti sa nachádzajú aj v jej spoluvlastníctve, keďže boli nadobudnuté počas trvania manželstva, oprávnený však preukázal, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov bolo zrušené počas trvania manželstva a dotknuté nehnuteľnosti manžel sťažovateľky nadobudol až v čase po zrušení BSM. Pokiaľ ide o nehnuteľnosti v k. ú. Myslava, sťažovateľka tieto nehnuteľnosti nadobudla od manžela na základe kúpnej zmluvy z 22. júna 2012, ktorá však bola právoplatným rozhodnutím súdu určená za právne neúčinnú voči oprávnenému. Pokiaľ sťažovateľka namietala, že podkladom určenia odporovateľnosti právneho úkonu bola iná notárska zápisnica (z 13. septembra 2011), ktorá bola v exekučnom konaní sp. zn. 48Er/711/2013 z 20. októbra 2020 označená za nespôsobilý exekučný titul, uvedené tvrdenie nezodpovedá právnym záverom prezentovaným v odôvodnení rozsudku, ktorým bola určená neúčinnosť kúpnej zmluvy. V rozsudku bola za vymáhateľnú pohľadávku označená pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o pôžičke z 15. januára 2010 v znení jej dodatkov. Pre posúdenie odporovateľnosti právneho úkonu bolo irelevantné, či oprávnený disponuje vo vzťahu k vymáhateľnej pohľadávke aj exekučným titulom a akým. Ďalšie skutočnosti, ktorými sťažovateľka odôvodňovala podaný návrh, smerovali proti samotnému exekučnému titulu, pričom namietala jeho vykonateľnosť. Uvedené námietky vo vzťahu k § 44 Exekučného poriadku nie sú relevantné. Navyše ide o námietky, ktorými sa v predmetnej exekúcii bránil samotný manžel sťažovateľky ako povinný a jeho návrh na zastavenie exekúcie bol okresným súdom právoplatne zamietnutý.

5. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd uznesením z 30. septembra 2025 uznesenie okresného súdu potvrdil. Krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu o tom, že sťažovateľkou nebola v konaní preukázaná existencia žiadneho jej práva,

ktoré by bránilo vykonaniu exekúcie postihnutím dotknutých nehnuteľností, keď vo svojom návrhu síce tvrdila, ale v konaní nepreukázala, že má k dotknutým nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom exekúcie, (vlastnícke) právo, ktoré exekúciu nepripúšťa. V konaní bolo preukázané, že manžel sťažovateľky nehnuteľnosti v k. ú. Čaňa a Veľká Ida nadobudol až potom, keď došlo počas trvania manželstva k zrušeniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Uvedené preukazujú výpisy z jednotlivých listov vlastníctva i listinné dôkazy predložené zo strany oprávneného, a to kúpne zmluvy, na základe ktorých povinný nadobudol dotknuté nehnuteľnosti. V zmysle uvedeného možno uzavrieť, že manžel sťažovateľky je výlučným vlastníkom týchto nehnuteľností, pričom sťažovateľka zároveň nedôvodila iným než vlastníckym právom, ktoré v predmetnej veci nebolo preukázané. Pokiaľ ide o nehnuteľnosti v k. ú. Myslava, exekúcia sa nevedie proti vlastníkovi veci, ale na vec, ktorá je vo vlastníctve inej osoby ako povinného (manžela sťažovateľky). Sťažovateľka je v rámci exekučného konania proti jej manželovi povinná strpieť vedenie exekúcie na predmet plnenia z odporovateľného úkonu, ktorého bola popri jej manželovi ako povinnom účastníkom, pričom sa na predmetné nehnuteľnosti vo vzťahu k oprávnenému hľadá tak, akoby „neušli“ z majetku manžela sťažovateľky. V nadväznosti na uvedené tak napriek vlastníckemu právu sťažovateľky k dotknutým nehnuteľnostiam neprichádza aplikácia § 44 Exekučného poriadku do úvahy. K namietanej vykonateľnosti exekučného titulu krajský súd uviedol, že ide o argumentáciu, ktorú už exekučný súd v súvislosti s totožnou obranou manžela sťažovateľky v tomto konaní zodpovedal, keď konštatoval materiálnu i formálnu vykonateľnosť exekučného titulu a uzavrel, že v predmetnej veci nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie.

III.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namieta, že napadnuté uznesenia sú založené na nesprávnych skutkových zisteniach na základe čiastočne vykonaných dôkazov a na nesprávnej aplikácii predpisov hmotného a procesného práva na súdnu vec, čo malo za následok vydanie nedostatočne odôvodnených a vecne nesprávnych rozhodnutí v celom ich rozsahu.

7. Notárska zápisnica nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom. V tej istej veci prebieha v poradí už druhé exekučné konanie, ako aj v súčasnosti konkurzné konanie (konkurz na majetok obchodnej spoločnosti STEEL Slovakia a.s), pritom v predchádzajúcom exekučnom konaní č. EX 198/2013 a možno aj konkurznom konaní sp. zn. 31K/49/2013 pred Okresným súdom Košice I už došlo k vymoženiu časti pohľadávky oprávneného vymáhanej aj v tomto exekučnom konaní. Prvá exekúcia č. Ex 198/2013 bola vo vzťahu k manželovi sťažovateľky zastavená uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 48Er/711/2013 z 20. októbra 2020. K zastaveniu došlo z dôvodu, že v notárskej zápisnici č. N 137/2011, Nz 33479/2011, NCRI 34291/2011 z 13. septembra 2011 chýba podstatná náležitosť materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice v zmysle § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku v znení účinnom do 30. marca 2017.

8. Ak došlo len k dohode zmluvných strán o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke z 15. januára 2010, ale k odovzdaniu predmetu pôžičky v deň uzavretia zmluvy nedošlo, zmluva o pôžičke nevznikla. Peňažné prostriedky boli poskytnuté až 22. januára 2010. Ak v čase uzavretia dohody o ručení z 15. januára 2010 neexistovala pohľadávka, ktorá mala byť takto zabezpečená, nemohlo platne vzniknúť ani ručiteľské vyhlásenie manžela sťažovateľky, ani platné uznanie

záväzku voči oprávnenému. K premlčaniu nárokov oprávneného z notárskej zápisnice došlo 17. januára 2014.

9. Nehnuteľnosti v k. ú. Čaňa a k. ú. Veľká Ida sú evidované na manžela sťažovateľky, avšak boli nadobudnuté počas manželstva, a preto sú v spoluvlastníctve sťažovateľky a jej manžela.

10. Okresný súd Košice II rozsudkom sp. zn. 37C/216//2013 z 11. marca 2019 síce vo vzťahu k sťažovateľke určil, že kúpna zmluva z 22. júna 2012 na nehnuteľnosti v k. ú. Myslava uzavretá medzi ňou a [REDAKOVANÉ] je neplatná a voči oprávnenému právne neúčinná, ale učinil tak na základe inej notárskej zápisnice (z 13. septembra 2011), ktorá bola v exekučnom konaní sp. zn. 48Er/711/2013 vyhlásená za nevykonateľnú. Sťažovateľka je stále riadnym vlastníkom nehnuteľností a svedčí jej právo namietať vylúčenie nehnuteľností z exekúcie.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu:

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

12. Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo preskúmané krajským súdom v odvolacom konaní iniciovanom na základe odvolania sťažovateľky. Právomoc krajského súdu na preskúmanie uznesenia okresného súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre jej neprípustnosť.

IV.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu:

13. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok

porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

14. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať návrh na začatie konania, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

15. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti rekapituluje námietky, ktoré uvádzala v konaní pred všeobecnými súdmi. Jej ústavnoprávna argumentácia spočíva iba vo všeobecnom tvrdení, že napadnuté uznesenia sú založené na nesprávnych skutkových zisteniach na základe čiastočne vykonaných dôkazov a na nesprávnej aplikácii predpisov hmotného a procesného práva na predmetnú vec, čo malo za následok vydanie nedostatočne odôvodnených a vecne nesprávnych rozhodnutí v celom ich rozsahu.

16. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameril na posúdenie, či krajský súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody, pre ktoré odvolacie námietky sťažovateľky nepovažoval za opodstatnené. Po náležitom preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade.

17. Ústavný súd konštatuje, že skutočnosťami relevantnými pre posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľky na vylúčenie konkrétnych vecí z exekúcie sa krajský súd náležite zaoberal a logickým, zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil, prečo rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala existenciu takého jej práva k nehnuteľnostiam, ktoré by odôvodňovalo vylúčenie týchto vecí z exekúcie. Vo vzťahu k nehnuteľnostiam v k. ú. Čaňa a Veľká Ida bolo v konaní preukázané, že tieto nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože boli nadobudnuté manželom sťažovateľky až po zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov súdom. Nehnuteľnosti v k. ú. Myslava síce patria do výlučného vlastníctva sťažovateľky, avšak vo vzťahu k oprávnenému sa na ne hľadá tak, ako keby bol ich výlučným vlastníkom stále manžel sťažovateľky, pretože súdom bola konštatovaná voči oprávnenému neúčinnosť kúpnej zmluvy, ktorou bolo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam prevedené z manžela sťažovateľky na sťažovateľku.

18. Právne závery, ktoré viedli krajský súd v konečnom dôsledku k potvrdeniu uznesenia okresného súdu, majú podľa názoru ústavného súdu oporu v aplikovaných ustanoveniach Exekučného poriadku, uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov ústavný súd považuje za ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto podľa jeho názoru nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

19. Krajskému súdu nemožno vytknúť, že námietky sťažovateľky obsiahnuté v jej návrhu na vylúčenie vecí z exekúcie a odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ktorými mierila proti samotnému exekučnému titulu a dôvodnosti vedenia exekúcie ako celku (namietaná neplatnosť zmluvy o pôžičke a nadväzne ručiteľského vyhlásenia manžela sťažovateľky, uznania dlhu manželom sťažovateľky, premlčanie vymáhaného nároku a ďalšie), osobitne meritórne nevyhodnocoval. Ústavný súd konštatuje, že zatiaľ čo zastavenie exekúcie sa viaže na dôvody, pre ktoré exekúciu nemožno vykonať vôbec (napr. neúčinný exekučný titul, zánik práva alebo neprípustnosť exekúcie), pri návrhu na vylúčenie vecí z exekúcie (ktorým sa zaoberal krajský

súd vo veci sťažovateľky) sa rieši len konkrétna položka majetku. V predmetnom prípade sťažovateľka ako manželka povinného sa domáhala toho, aby exekúciou neboli postihnuté konkrétne veci (nehnutelnosti), u ktorých tvrdí, že sú v jej výlučnom vlastníctve, resp. v bezpodielovom spoluvlastníctve s jej manželom. V konaní sa však existencia práva sťažovateľky k nehnuteľnostiam, ktoré nepripúšťa exekúciu, nepotvrdila.

20. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a označenými právami sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

21. Ústavný súd pre úplnosť uvádza, že nálezom sp. zn. III. ÚS 586/2024 z 21. mája 2026 vyslovil porušenie práv manžela sťažovateľky uznesením okresného súdu z 18. decembra 2023, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Ústavný súd predmetné uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V konaní pred okresným súdom sa teda opätovne otvára otázka dôvodnosti vedenia exekúcie ako celku. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že dôvody vylúčenia konkrétnych vecí z exekúcie, tak ako to predpokladá § 44 ods. 1 Exekučného poriadku, okresným a krajským súdom zistené neboli. Ak by sa v ďalšom konaní preukázala existencia dôvodov na zastavenie exekúcie, exekúciou nebude možné postihnúť žiaden majetok. Existencia dôvodov na zastavenie exekúcie ako celku však nie je predmetom skúmania exekučného súdu v rámci rozhodovania o návrhu na vylúčenie vecí z exekúcie podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku.

22. Z dôvodov ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 5 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených práv hmotného charakteru.

23. Napadnuté uznesenie krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. K záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel, aj pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, tieto články vyjadrujú špecifické ústavné princípy. Označené články ústavy a listiny neupravujú základné právo a slobodu, ktorých ochrany by bolo možné domáhať sa samostatne v konaní podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd v tomto kontexte podotýka, že ústava v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredpokladá prieskum ústavných princípov a zásad podľa tých článkov ústavy a listiny, ktorých obsahom nie sú základné ľudské práva a slobody.

25. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna

situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (porov. napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. júna 2016 vo veci C-205/2015, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilemu Tomovi, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, body 23 a 24, ECLI:EU:C:2016:499).

26. Z obsahu ústavnej sťažnosti ani z napadnutých rozhodnutí podľa názoru ústavného súdu nevyplývajú žiadne dôvody na záver, že by všeobecné súdy aplikovali v právnej veci sťažovateľky právo Európskej únie.

27. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd časť ústavnej sťažnosti vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 47 ods. 2 charty odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že stratilo právny význam zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite ústavnej sťažnosti, ako aj jej návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu